

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, **eerste kamer**, heeft het hiernavolgend vonnis verleend:

In de zaak **12/2.623/A**

Rep. nr. 2014/ **168**

De **bevoegd voor de PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, bij het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO**, met kantoor te 8200 Sint-Michiels (Brugge), Jacob van Maerlant-gebouw, Koning Albert I laan 1.2. bus 94 woonstkeuze doende ten kantore van zijn raadsman meester, hierna vernoemd,

elser,

X hebbende als raadsman meester, advocaat, met kantoor te
)

tegen

1. De heer, ambtenaar, geboren te sp
, en zijn echtgenote,

2. bediende, geboren te

op
beiden samenwonende te

verweerders,

hebbende als raadslieden:

> meester advocaat, met kantoor te

> meester advocaat, met kantoor te

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend aan verweerd-
ders op 10 september 2013. De vordering werd overgeschreven op het hypotheek-
kantoor van op 12 september 2012 met referentie
Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting
van 16 mei 2013.

Gelet op het tussenvonnis van deze kamer en rechtbank de dato 23 mei 2013 waarbij een plaatsopneming werd bevolen.

Gelet op het proces-verbaal van plaatsopneming de dato 18 juni 2013.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting van 12 december 2013.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door alle partijen overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN - ENKELE FEITELIJKE GEGEVENS (In het kort)

Er wordt verwezen naar het tussenvonnis van deze kamer en rechtbank de dato 23 mei 2013, waarbij een plaatsopneming werd bevolen.

De plaatsopneming ging door op 18 juni 2013.

III. BEOORDELING

a) Ontvankelijkheid van de vordering

1. Eén van de argumenten omtrent de ontvankelijkheid van de vordering betreft het al dan niet verjaard zijn van de vordering.
2. In het kader van de verjaring is artikel 2262 bis van het burgerlijk wetboek toepasselijk en de aldaar voorziene verjaringstermijn van vijf jaar.
3. Eisende partij stelt dat er sprake is van een voortzettingsmisdrijf. Dit zou geen voortdurend misdrijf zoals een instandhoudingsmisdrijf zijn, welk misdrijf zich van het voortzettingsmisdrijf zou onderscheiden doordat het een schuldig verzuim veronderstelt om aan het bestaan van een wederrechtelijke gestelde stedenbouwkundige handeling een einde te maken terwijl het voortgezet misdrijf uitdrukkelijk een actieve, aflopende handelingen van gebruik zou vereisen.
4. Het Hof van Cassatie stelde in haar arrest de dato 08 februari 2013 (Cass., nr.

"Anders dan het middel aanvoert is het niet vergund gebruik in strijd met de bestemmingsvoorschriften geen voortdurend misdrijf, dit is een misdrijf dat bestaat in het ononderbroken en door de dader bestendigde wederrechtelijke toestand."

Het Hof van Cassatie heeft aldus expliciet erkend dat een niet vergund gebruik geen voortdurend misdrijf uitmaakt.

Het Hof van Cassatie stelt verder in hetzelfde arrest:

"Of verscheidende misdrijven wegens eenheid van opzet een enkel misdrijf opleveren wordt onaantastbaar beoordeeld door de feitenrechter."

Uit de termen van de aangehaalde arresten kan niet worden nagegaan indien voormelde redenering van eiser al dan niet juridisch correct zou zijn. Het Hof van Cassatie heeft zich juridisch niet expliciet op dit punt uitgesproken.

5. Er kan echter worden verwezen naar het arrest van het Hof van Beroen te Gent (negende kamer) de dato 04 oktober 2013 (A.R. nr.)

waarin de huidige stelling van eisende partij niet werd gevolgd en werd geoordeeld:

"Appellant kan zich evenmin steunen op een niet verjaard voortdurend misdrijf van voortzetting, strafbaar gesteld door art. 6.1.1., lid 1, 1° VCRO en voorheen door art. 146, 1° DORO, daarbij stellend dat er een onderscheid is met het instandhoudingsmisdrijf dat schuldig verzuim (nalaten, stilzitten) veronderstelt, terwijl het voortzettingsmisdrijf een continu wederrechtelijk handelen betreft, zoals het actief gebruiken van het berghok.

De stelling van de appellant, dat een instandhoudingsmisdrijf zich enkel zou beperken tot een passieve houding (nalaten, stilzitten) en zich zou beperken tot een schuldig verzuim, vindt aldus beschouwd nergens steun. Het wetens en willens gebruiken van een wederrechtelijk bouwwerk (in deze het berghok) valt eveneens onder instandhouding, hetgeen thans gedepenaliseerd is.

De appellant tracht aldus ten onrechte toch nog aan het begrip "instandhouden" in de zin van artikel 6.1.1, lid 1, 1° VC.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) een beperkende betekenis te geven, teneinde aan de gevolgen van de tussengekomen depenalisering van het instandhoudingsmisdrijf, tenzij in ruimtelijk kwetsbaar gebied (te dezen niet van toepassing), te kunnen ontkomen.

Het strafbaar feit van instandhouding van bouwwerken of bestemmingswijzigingen zonder vergunning of in strijd met die vergunning bestond/bestaat (in de verleden tijd - ook verder in deze paragraaf - wat betreft de tussengekomen depenalisering van het instandhoudingsmisdrijf buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied) in het schuldig verzuim geen einde te maken aan het bestaan van de (wederrechtelijk uitgevoerde) toestand. Het instandhoudingsmisdrijf is/was een onthoudingsmisdrijf en het schuldig verzuim kan/kon ook bestaan in het gebruiken van het niet vergunde goed. De term "voortzetten" is aan de delictomschrijving van artikel 6.1.1, lid 1, 1° VC.R.O. toegevoegd om duidelijk te stellen dat wie een werk of handelingen of wijzigingen (in de zin van artikel 4.2.1 VCRO of van in artikel 4.2.15 VCRO) voortzet ondanks verval of vernietiging van de vergunning of de administratieve of juridictionele schorsing ervan, geval dat zich in deze niet voordoet, een strafbaar feit begaat."

De rechtbank sluit zich bij deze motivering aan. Eisende partij beroept zich aldus ten onrechte op de theorie van het voortzettingsmisdrijf, zodat de depenalisering van het instandhoudingsmisdrijf blijft spelen.

6. De antenne werd geplaatst in 1994. Eisende partij is minstens sinds 1 februari 1996 op de hoogte van de aanwezigheid van de antenne.

Dit blijkt uit het proces-verbaal de dato 01 februari 1996.

Eisende partij beroept zich ten onrechte op continue gebruiksdaden sedert 01 mei 2000 tot en met de dagvaarding per 10 september 2012 (waarbij zelfs zou kunnen worden opgemerkt dat er geen bewijs wordt geleverd dat deze antenne ook effectief nog wordt gebruikt hetgeen, gelet op het voorgaande, zelfs irrelevant is).

De verjaringstermijn belooft vijf jaar zodat deze is verstreken sinds 01 februari 2001 (indien wordt aangenomen dat ook voor de wet van 10 juni 1998 tot wijziging van sommige bepalingen van verjaring reeds de vijfjarige verjaring van toepassing was) of minstens sinds 20 juni 2003 (vijf jaar na de inwerkingtreding van de voormelde verjaringswet).

5.1
verder gebruik
aanhoud op het

De dagvaarding is aldus laattijdig en de vordering is verjaard zodat verder onderzoek naar andere mogelijke elementen van niet ontvankelijkheid niet relevant zijn.

b) Gegrondheid

Ten gronde kan volledigheidshalve ook worden gesteld dat de herstelvordering zeker ook kennelijk onredelijk zou worden verklaard.

Op de plaatsopneming is gebleken dat de impact van de antenne, geplaatst in een groene omgeving en dicht bij een woning, niet storend is met de omgeving waar trouwens in de nabije omgeving ook vier veel hogere RMD masten (tot 100 meter hoog) te vinden zijn.

Op die grond zou de vordering eveneens ten gronde falen.

c) Kosten van het geding

Eisende partij wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding die in zijn hoofde niet worden begroot.

Verwerende partijen kunnen geen aanspraak maken op enige rechtspleging-vergoeding (zie Cass., Grondwettelijk Hof, 08 maart 2012; Grondwettelijk Hof, 23 april 2013).

**OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK,
in eerste aanleg en op tegenspraak, als volgt:**

Verklaart de vordering van eisende partij niet ontvankelijk.

Veroordeelt eiser tot de kosten van het geding die in zijn hoofde niet worden begroot.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Sluit de mogelijkheid van kantonnement niet uit.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op **negen januari tweeduizend veertien**.

Aanwezig zijn:

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend;
griffier.